

[Henry Christensen.]

betale til, og som i princippet skulle omfatte alle lønmodtagere.

Her møder vi for så vidt den første vilkårlighed. Den højtærede arbejdsminister har selv i sin fremsættelsestale været inde på spørgsmålet om funktionærernes forhold eller en række funktionærgrupperes forhold og erklæret sig villig til at søge de bestemmelser, som forslaget i øjeblikket indeholder, drøftet og ændret under det kommende udvalgsarbejde. Det er selvfølgelig et positivt tilsagn, som jeg noterer mig. Men jeg kan naturligvis ikke på nuværende tidspunkt tilbageholde den kritik, at det havde været bedre, om regeringen og den højtærede minister havde været i stand til at gøre sig sine egne overvejelser om det problem færdig, så at vi havde kendt ministerens stilling ved lovforslagets fremsættelse i folketinget.

Baggrunden er altså ønsket om en almindelig forbedring af alle lønmodtageres vilkår, og det, som forslaget, således som det i øjeblikket ser ud, giver mulighed for, er, at den del af funktionærerne, hvis pensionsordning nu er og i fremtiden vil være mindst lige så god som tillægspensionsordningen, af bestyrelsen kan holdes udenfor gennem dispensationer. Det kan f. eks. betyde, at en række lønmodtagere, der har en pensionsordning, som er bedre end tillægspensionsordningen, men i øvrigt ikke har særlig fordelagtige lønvilkår, efter bestemmelsen, som den er, ville kunne holdes udenfor. Om de bliver det eller ej, kan vi ikke vide noget sikkert om. Det kan vi have en formodning om, og det ærede medlem hr. Hans Rasmussen havde jo en formodning om, at dispensationen kun ville blive anvendt i meget begrænset udstrækning. Fællesrådet har i hvert fald haft frygt for, at den kunne anvendes måske over for et halvt hundrede tusinde af dets medlemmer. Det korte af det lange er, at det i sig selv er i strid, synes jeg, med principperne, at store lønmodtagergrupper overhovedet kan holdes uden for ordningen, uden at de på anden måde skal have nogen form for kompensation. Man kunne, sådan som ordningen nu vil virke, endda tænke sig, at lønmodtagerne alle skal starte med at betale bidrag fra den 1. marts og der så kan gå lang tid med behandlingen af

spørgsmålet og eventuelt afstemning blandt funktionærgruppen o. s. v. Man kan altså tænke sig, at de kan komme til at betale gennem 1 eller 1½ eller 2 år, og så skal det til sin tid tilbagebetales, fordi det viser sig, at de kan holdes udenfor, og det bidrag, som arbejdsgiverne har stillet til rådighed som et led i den lønforbedring, de pågældende skulle have, indkasserer arbejdsgiverne til sin tid, om et år eller 1½ år, fuldstændig selv. Der er altså derfor ikke på det punkt den solidaritet i ordningen, som dog efter den såkaldte helhedsløsning måtte have været en klar forudsætning.

Det ærede medlem hr. Hans Rasmussen — og den højtærede arbejdsminister for så vidt også i sin fremsættelsestale — har været inde på en anden lønmodtagergruppes, nemlig tjenestemændenes, problemer. Jeg skal villigt erkende, at der rejser sig mange problemer her. De rejser sig ikke mindst i forbindelse med det, som nu også er blevet omtalt, forventningen om gennemførelsen af den fulde folkepension, så at vi kan få afviklet reglerne for fradrag af den ene eller den anden årsag. Jeg skal slet ikke ved denne lejlighed forsøge at optage en diskussion om den fulde folkepension, for vort partis og de fleste af partiernes standpunkt i denne sag er vel for længst kendt. Mit partis ordfører, det ærede medlem hr. Søren Andersen, har givet udtryk for det i den kommissionsbetænkning, der foreligger, og vi har sagt det ved talrige lejligheder, så det er ikke på nuværende tidspunkt nødvendigt for os at optage debatten om, hvordan den kommende folkepensionsordning eller afviklingen af fradragsreglerne skal være.

Det er, tror jeg, dog nødvendigt at sige én ting. Det er, at naturligvis hænger spørgsmålet om den fulde folkepensions løsning også sammen med de overvejelser, der må gøres i spørgsmålet om tillægspensionens tilrettelæggelse og i ganske særlig grad naturligvis i forhold til tjenestemændenes problemer. Det tror jeg enhver vil erkende. Man kan måske vælge den lettere løsning at skyde tjenestemændene ud, og i øjeblikket foreligger der jo fra tjenestemændene tilsagn om at afvente resultatet af udvalgsforhandlingerne, specielt vel fordi man ikke kender det endelige folkepensionslovforslag endnu. Men når det kommer i løbet af et par uger, så er problemet akut, så rejses